

Kim Leine

Profeții din Fiordul Veșniciei

Traducere din limba daneză de Carmen Vioreanu

Colecția Biblioteca Polirom

Seria Actual

(fragment)

Văduva a urcat singură acolo, nimeni n-a obligat-o. Și-a scuturat păduchii din cele mai bune haine și s-a îmbrăcat cu ele, s-a spălat pe cap în butoiul de urină al casei comunitare și și-a prins părul. A spus încet o rugăciune, observată în tăcere de vecinii ei păgâni, și-a răzuit grăsimea amestecată cu funingine de pe obraji și a mâncat mâncarea bună care i s-a pus în față. Pe urmă a urcat încoace sprintenă. Acum e aici, aproape bucuroasă, optimistă, cu obrajii încinși, pe margine, cu picioarele strânse confortabil sub ea, așa cum le țin văduvele, așa cum obișnuiește să stea acasă pe patul îngust de scânduri de sub fereastra clopotniței. Cu o mână strânge tare crucea, simte siguranță în căldura grea a aurului. Jos, sub ea, o pantă de cel puțin două sute de metri, aude marea involburată, apa care lovește stânca, spărgându-se în spumă albă și retrăgându-se clocotind. Dar ea nu vede asta, ține ochii strâns închiși, și-a întors privirea spre sine, a pus o barieră în calea fricii, și-a silit respirația și bătăile inimii să urmeze un ritm lent și își mișcă buzele, repetă litania iar și iar. *Doamne Dumnezeule Tată din cer. Doamne Fiule Hristoase, Răscumpărătorul lumii. Doamne Dumnezeule, Duhule Sfânt. Miluiește-ne pe noi. Fii milostiv cu noi.* Simte vântul venind în rafale de jos și umflându-i hainele și se ține bine de smocul de iarbă umedă de pe stâncă, ca să nu cadă în prăpastie prea devreme. Rămâne pe loc, își spune litania și-și așteaptă salvatorul. *Prin Sfânta Ta Naștere, prin Crucea și Moartea Ta, ajută-ne, Doamne Dumnezeule milostiv.*

Acum îl aude, aude în spatele ei scârțâitul cizmelor lui, îl aude cum se furișează încet prin spatele ei, aproape timid, rușinos ca un tânăr pețitor, îl aude cum încearcă să-și țină respirația grea și aproape că nu bieți păcătoși, *ne rugăm Ție, ascultă-ne, Doamne Dumnezeule.*

Pe urmă observă că el s-a oprit la doar câțiva pași în spatele ei și își imaginează că stă și o studiază ca atunci, când au fost prima oară împreună, se gândește unde o s-o împingă și cât de tare, pentru că ea știe că el o va omorî, dar că nu vrea să-i facă rău. E ca o alinare să-l aibă așa de aproape acum, când viața ei e pe cale să se sfârșească, o face să se simtă în siguranță și să se relaxeze, și își coboară bărbia în piept și respiră adânc. *Hristoase, ascultă-ne rugăciunea.*

Aerul e blând. Vârtejurile care se ridică miros a scoici și iarbă-de-mare aduse de maree. În depărtare țipă pescărușii. Deschide ochii fără să vrea, nu se poate opri, nici măcar acum, la marginea a tot și toate, când spiritul ei ar fi trebuit să se afle deasupra trivialităților vieții de pe pământ și concentrat asupra celor cerești, trebuie să vadă ce fac pescărușii ăia guralivi, și vede vaporul îndreptându-se spre nord, o navă cu două catarge cu pânzele sus, de un alb orbitor, ca aripile pescărușilor, și stolul de pescăruși care țipă în jurul catargelor. Nu, totuși nu e pregătită să-și întâlnească creatorul, nu azi, dar știe că e prea târziu să se răzgândească, prea târziu pentru ea, prea târziu pentru cel care stă în spatele ei. Totul e pus la punct. Căderea a început deja, a început acum mulți ani.

Aude din respirația liniștită a celuiilalt că el n-a zărit vaporul. E mult prea preocupat de ce are de făcut. Și el e la fel de speriat ca ea ? Și-ar dori să nu se întâmple ? Se gândește că dacă l-ar face să vadă vaporul, poate că totul ar fi altfel și ar putea amâna această întâlnire criminală.

Pe urmă îi simte mâna pe gât și se smucește cu un scâncet ușor. Dar el crucea o caută. Cu o mișcare iute îi ridică șnurul peste cap și-i smulge din mână crucea de aur. Bine, ia crucea, zice ea în gând, nu-mi trebuie. Și nici n-am avut cine știe ce folos de pe urma ei.

Își întoarce capul ușor într-o parte ca să-l vadă puțin, conștientă că e o prostie din partea ei, că asta nu va face decât să grăbească fața și s-o facă și mai inevitabilă, și când vede umbra întunecată din spatele umărului tresare și spune cu voce tare : *O lisuse Hristoase, Fiul Domnului, miluiește-Te de noi !* După care

primește o cizmă în spinare, capul i se proiectează brusc în spate, corpul se repede în față și se prăvălește peste margine și cade fluturând din brațe și învârtindu-se și dând din picioare și lasă în urma ei un țipăt vertical, ca o linie denivelată trasată cu o bucată de cărbune.

El face un pas în față, pășește cu grijă pe mușchiul moale și elastic, se apleacă peste margine și vede cadavrul, legănându-se pașnic înainte și înapoi în valurile agitate, cu fața în jos. Își scoate căciula, o strânge la piept și mormăie : *O, Mielul lui Dumnezeu, care iei asupra ta păcatele lumii. Dă -ne pace și miluiește -ne. Amin.*